

သဒ္ဒါ

လေးကျိပ်စာ

အပိုင်း(၁)

ဆောက်တို ... ခါးကုန်း ... မယားမုန်း

“ဟဲ့ မဇ္ဈ ... တံမြက်စည်းလှည်းနေတာ နေဝင်တော့မယ်။ တံမြက်စည်းလှည်းပြီးရင် တူသွေးရမယ်၊ ညည်းဟာ ဘာလုပ်လုပ် သိပ်ဖင်လေးတယ်၊ မြန်မြန်လုပ်စမ်း”လို့ ကြိမ်းမောင်းပြီး လှည့်ထွက်သွားတယ်။

မိန်းမပျိုဟာ နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့လိုက်ရင်း ...

“ဟင်း ... ဟောဒီ ငွေပန်းထိမ်အိမ်ကြီးမှာ ငါတစ်ယောက်ပဲ အသက်ရှိတာကျနေတာပဲ၊ မိုးလင်းကမိုးချုပ် ငါ့မှာ အလုပ်နဲ့ လက်မပြတ်ဘူး၊ ငွေပန်းထိမ်အိမ်ကြီးမှာ ဆရာမကြီး ဒေါ်ငွေသင် သဘောကောင်းသလောက် လူယုံတော် မခင်ဝင်းဆိုတဲ့ မိန်းမဟာ သိပ်ယုတ်မာတယ်၊ ဒင်းကို ပင်းထားတဲ့ ဟာမတွေကျတော့ ဘာမှ မခိုင်းဘူး၊ အေးလေ ... ငါက တစ်ကောင်ကြွက် တစ်မျက်နှာ ဖြစ်နေတာကိုး၊ ဆရာမကြီးဒေါ်ငွေသင်ဟာ ငါ့ကိုဒီအိမ်ကြီးမှာ ခေါ်ထားပြီး ပညာသင်ပေးထားတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရမယ်၊ ငါလည်း တစ်နေ့ကျ လူယုံတော်မခင်ဝင်းတို့လို ငွေပန်းထိမ် ပညာရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမယ်”လို့ စိတ်တွင်းက ကြိုးဝါးလိုက်တယ်။

သူမဟာ တံမြက်စည်းလှည်းပြီးတဲ့ အခါ တူသွေးဖို့ ပန်းပဲရုံထဲဝင်ခဲ့တယ်။

တူသွေးရင်း လက်ချောင်းလေးတွေကို ချိုးရေတွက်ပြီး ...

“တတူ တူးတူ ထောင့်လိုက်တူ ဖင်ချတူ ပေါက်တူ အုံပေါက်တူ ချောတူ ပန်းပု ရုပ်ထုတူ”လို့ ရေရွတ်လိုက်တယ်။ ဒီအချိန်မှာ ပဲ ...

“ပန်းထိမ်ပညာနဲ့ ပတ်သက်ရင် စာချိုးတစ်ခုရှိခဲ့တယ် ... အဲဒါက “ဆောက်တို၊ ခါးကုန်း၊ မယားမုန်း”တဲ့ ၊အဟဲ ... ကျုပ်တို့ က မိန်းမပန်းထိမ်သမားတွေဆိုတော့ ဆောက်တို၊ ခါးကုန်း၊ ယောက်ျားမုန်းပေါ့အေ ”ဆိုတဲ့ အသံကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်တဲ့ အခါ ငွေပန်းထိမ်အဝယ်တော် မိတုတ်ကိုတွေ့ရတယ်။

အဝယ်တော် မိတုတ်ဆိုတာက ရှုပ်အင်္ကျီလက်တိုနဲ့ ယောပုဆိုးအမြဲဝတ်တဲ့ ယောက်ျားဆန်ဆန် မိန်းမတစ်ယောက်။

မိတုတ်ရဲ့ တာဝန်က ငွေပန်းထိမ်အိမ်ကြီးရဲ့ လိုအပ်တဲ့ ပစ္စည်းစားဖွယ်မှန်သမျှ ဝယ်ခြမ်းပေးရတဲ့ အဝယ်တော်။

“စိတ်ညစ်ရတဲ့ အထဲ အစ်မတုတ်က နောက်နေပြန်ပြီ၊ ကျုပ်တော့ စောစောစီးစီး ဈေးဦးပေါက်သွားတယ်”

မဇူရဲ့ ညည်းညူသံကြောင့် မိတုတ်က ထမင်းပန်းကန်ကို လှမ်းပေးရင်း ...

“ဘာလဲ ... ခင်ဝင်း နင့်ကိုဟောကံသွားပြန်ပြီလား၊ စိတ်ညစ်မနေနဲ့ ... ဒင်းရဲ့ သောက်ကျင့်က ဒီလိုပဲ၊ ရော့ ... ပဲထမင်းစားလိုက်ဦး”

မိတုတ်ရဲ့ စကားကြောင့် မဇူထမင်းပန်းကန်ကိုကြည့်ရင်း နှာခေါင်းရှုံ့သွားတယ်။

“ပဲထမင်းချည်း စားရလွန်းလို့ လေနာထတော့မယ် မတုတ်ရဲ့ ၊ ရှင်တို့ ရဲ့ ငွေပန်းထိမ်အိမ်ကြီးမှာ ကျွေးစရာပဲထမင်းပဲရှိသလား”

မဇ္ဇူရဲ့ စကားကြောင့် အဝယ်တော်မိတုတ်ဟာ မျက်လုံးပြူးမျက်ဆန်
ပြူးနဲ့ ...

“တိုးတိုးပြောစမ်းပါကျေးဇူးရှင်မရယ်၊ ဟိုကောင်မ ခင်ဝင်းကြားလို့
မိုးမီးလောင်နေပါမယ်၊ ဒီကောင်မက ဆရာမကြီးရဲ့ အားအကိုးရဆုံးလူ
ယုံဆိုပြီး ဖင်လေဟပ်နေတာအေ့”

“ပဲသံသရာကလွတ်ချင်ရင် ဒင်းကိုမျက်နှာချေမှုန့်တွေ၊ နှုတ်ခမ်းဆိုး
ဆေးတွေ ဖို့ လိုက်၊ ဒင်းကို မဖို့ မချင်းပဲ ထမင်းပဲ ကျွေးတာဒင်းရဲ့ သော
က်ကျင့်ပြဟေ့၊ တို့ တုန်းကလည်း ဒီလိုပဲ ... ဒင်းကိုပင်းတော့မှ အသုပ်စုံ
ရာထူးတက်ခဲ့တာ”

လို့ ပြောတယ်။

မဇ္ဇူဟာ အဝယ်တော်မိတုတ်ရဲ့ စကားကြောင့်
မျက်နှာညှိုးငယ်သွားပြီး ...

“ကျုပ်မှာ ပိုက်ဆံမှ မရှိဘဲ မတုတ်ရယ်၊ မျက်နှာချေမှုန့်မပြောနဲ့ ...
ဆီပေါင်းတောင် ဝယ်မကျွေးနိုင်ပါဘူး”လို့ ရေရွတ်လိုက်တယ်။

မဇ္ဇူရဲ့ စကားကြောင့် ကရုဏာသက်သွားပြီး ရင်မောစွာသက်ပြင်းချ
လိုက်မိတယ်။ ပြီးတော့ စကားလမ်းလွဲတဲ့ အနေနဲ့ ...

“မဇ္ဇူ ... ကြုံတုန်း ညည်းကိုငါသင်ပေးထားမယ်၊ ပန်းထိမ်ပညာကို
သင်ပေမယ့်သူဟာ ခုနက ငါပြောတဲ့ ဆောက်တို ခါးကုန်း မယားမုန်းဆို
တဲ့ အချိုးကို သိထားရမယ်”လို့ ပြောလိုက်တဲ့ အခါ မဇ္ဇူ မျက်လုံးအရော
င်တောက်သွားပြီ ...

“အဲဒါ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ မတုတ် ... ကျုပ်မသိဘူးတော်”လို့ မေးလို
က်တယ်။

“မသိရင်မှတ်ထား ... ငွေထည်ကို ပုံဖော်တဲ့ အခါ “ဆောက်”ကို တူနဲ့ ထုရတယ် မဟုတ်လား၊ အဲ ... အချိန်တွေကြာလာတဲ့ အခါ ဆောက်ဟာ တူနဲ့ အထူးခံရလွန်းလို့ တိုသွားပါရော၊ ဒါကို “ဆောက်တို”လို့ ခေါ်တယ် ...

ကျုပ်တို့ လက်မှုပညာရှင်တွေဟာ အနုပညာကို ဖက်တွယ်ပြီး ဝမ်း စာရှာဖွေရသူတွေ ဖြစ်တယ်။ အသက်ကြီးတဲ့ အခါ ဆောက်ကိုငံထားတဲ့ လက်တွေဟာ တုန်ချညှိပြီး ခါးပါကုန်းလာခဲ့တယ်၊ ဒါကို “ခါးကုန်း”လို့ ခေါ်တယ် ...

“မယားမုန်း”ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်က ပန်းထိမ်သမားတွေဟာ ပေပေါ်တူတင် ရင်း မျက်စိမှုန် ခါးကုန်းလာတဲ့ အရွယ်မှာ ဇနီးမယားရဲ့ ငြူစူခြင်းကိုခံရ တော့တာပါပဲ ...

ဟဲဟဲ ... တို့ တွေက မိန်းမဆိုတော့ ယောက်ျားမုန်းမှာ သေချာတယ် ညည်းလည်း ပန်းထိမ်သမလုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားရင်၊ ငှက်ပျောတုံးဖက်ဖို့ သာ ပြင်ပေတော့”

★

အပိုင်း(၂)

မဇ္ဇူတစ်ယောက် ငွေပန်းထိမ်အိမ်ကြီးမှာ ပညာသင်ရင်း ခြောက်လ ကျော်ကြာလာခဲ့တယ်။

ညနေစောင်းတစ်ခုမှာ သူမ ရေချိုးနေချိန် ...

“မဇ္ဇူရေ ... ည ခုနစ်နာရီမှာ ဆရာမကြီးရဲ့ အိမ်မည်းကြီးမှာ လူစုမ ယ်တဲ့ ဟေ့”

ပန်းထိမ်သမတစ်ယောက်ရဲ့ လှမ်းပြောတဲ့ စကားကြောင့် သူ့အံ့အား သင့်သွားတယ်။

ဒီနေရာကိုသူမ စရောက်ချိန်ကစပြီး ဆရာမကြီးဒေါ်ငွေသင်ကို တစ်ကြိမ်သာမြင်တွေ့ဖူးတယ်။

ဒေါ်ငွေသင်ဟာ နှစ်ထိပ်အိမ်ကြီးရဲ့ အပေါ်ထပ်မှာ တစ်ကိုယ်တည်း နေထိုင်တတ်သလို ကြားသိရတာဟာ ကျန်းမာရေး ချူချာသူတစ်ယောက်။

ဆရာမကြီးနေတဲ့ အိမ်မည်းကြီးကို ပန်းထိမ်သမတွေ သွားခွင့်မရှိဘူး။

လူယုံတော်ခင်ဝင်းနဲ့ အဝယ်တော်မိတုတ်သာ အိမ်ကြီးထဲမှာ ဝင်ထွက်ခွင့်ရတယ်။

အခု ဆရာမကြီးက ပန်းထိမ်သမအားလုံးကို လူစုခေါ်နေတာတဲ့ ။ဒါ

ဟာ သိပ်ထူးဆန်းတဲ့ အဖြစ်လို့ မဇူတွေးမိတယ်။

သူမဟာ ငွေပန်းထိမ်အိမ်ကြီးအကြောင်းတွေးရင်း စိတ်လှုပ်ရှားနေမိတယ်။

သူမ အဝတ်လဲပြီးချိန်မှာ ပန်းထိမ်သမဂျမ်းစိန်တို့ လူစု အနားရောက်လာပြီး ...

“ဒီည သိပ်ထူးနေပြီဟေ့၊ ညည်းတို့ ထဲက ဘယ်သူအပြစ်လုပ်လဲ”

အလုပ်သမခေါင်း ဂျမ်းစိန်ရဲ့အသံကြောင့် အလုပ်သမားတန်းလျားတစ်ခုလုံး ငြင်းဆန်သံတွေ ညံ့ညံ့စီသွားတယ်။

“အောင်မယ်လေးတော် ... စွပ်စွပ်စွဲစွဲ ... ဘာအပြစ်မှ မလုပ်ဘူး၊ ဆရာမကြီး နေမကောင်းလို့ ခေါ်နှိပ်ခိုင်းတာ ဖြစ်မှာ ပေါ့ဟဲ့”

“ဟဲ့ နလပိန်းတုံးမရဲ့ ... နှိပ်ခိုင်းရင် တစ်ယောက်၊ နှစ်ယောက်ပဲခေါ်မှာ ပေါ့၊ အခုက အားလုံးကို လူစုခိုင်းတဲ့ ဟာ ... ဦးနှောက်ကိုမရှိဘူး”

အလုပ်သမတွေရဲ့ တွတ်ထိုးသံကြောင့် ဂျမ်းစိန်ဟာ ထရုံကိုဘုန်းခနဲ ရိုက်ရင်း ...

“တော်ကြတော့ ၊ ဆရာမကြီးက ငါတို့ ကို အိမ်ကြီးထဲခေါ်တာ မဟုတ်ဘူး ... သူ့အိပ်ခန်းထဲကို ခေါ်တာဟဲ့၊ ငါလည်း အိမ်မည်းကြီး ထဲကို သိပ်ရောက်ဖူးချင်တာ၊ အိမ်ကြီးထဲမှာ ဘာတွေရှိသလဲဆိုတာ ရောက်တုန်းအပြတ်ကို စပ်စုခဲ့မယ်”လို့ ပြောလိုက်တဲ့ အခါဂျမ်းစိန်လည်ပင်းဖက်ပေါင်းတဲ့ အေးမိက ...

“အိပ်ခန်းထဲခေါ်ရင်တော့ သေချာတယ်၊ ထွေးခံပဲ ဆေးရမလား၊ လက်မောင်းတောင့်မတတ် နင်းနှိပ်ရမလား မသိဘူး”

“ဟင်း ... စိတ်ညစ်လိုက်တာ၊ တစ်နေ့ကုန် မခင်ဝင်းစောင်းလို့ သေ
မတတ်ပင်ပန်းရတဲ့ ထဲ”လို့ ညည်းညူလိုက်တယ်။

အေးမိရဲ့ ပြိုင်စကားကြောင့် မဇ္ဈဟာ မကျေမနပ်သွားပြီး ...

“အို မအေးမိ ... ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ

ဆရာမကြီးဟာ ကျုပ်တို့ အားလုံးရဲ့ ဆရာသခင်ကျေးဇူးရှင်ပဲ ...
ကျေးဇူးရှင်ကို ပြုစုပေးရတာကို ပြိုင်စကားမပြောကောင်းဘူး၊
အခကြေးငွေမယူဘဲ ပညာသင်ပေးတယ်၊ နေစရာလည်း ပေးထားတယ်၊
စားသောက်ဖို့ လည်း မပူရဘူး၊ ဒီလိုဆရာမျိုး ရွာလှည့်ရှာရင်တောင် ခြေ
ညောင်းရုံပဲရှိမယ် ... ကျေးစွပ်တဲ့ စကားမျိုး မပြောပါနဲ့ ရှင်”လို့ ပြောလို
က်တဲ့ အခါ အေးမိဟာ မျက်နှာပျက်သွားတယ်။

ဒီအချိန်မှာ ပဲ လူယုံတော် မခင်ဝင်းရောက် လာပြီး ...

“ကောင်မတွေ ... တွတ်ထိုးလို့ အားမရသေးဘူးလား။ ခုနစ်နာရီထိုး
နေပြီ၊ ငါ့နောက်လိုက်ခဲ့ကြ”လို့ အသံမာကြီးနဲ့ ဆော်ဩတယ်။

မဇ္ဈတစ်ယောက် ထိုသို့လိုက်သွားရင်း အေးမိရဲ့ မျက်စောင်းခဲ့ခြင်း
ကို ခံနေရတယ်။

သူတို့ အားလုံး တစ်ကြိမ်မှ မရောက်ဖူးတဲ့ နှစ်ထပ်အိမ်မည်းကြီး ...။

စုလစ်၊ မွန်းချွန်တွေနဲ့ ခမ်းနားလှတဲ့ အိမ်မည်းကြီးထဲ ရောက်တဲ့ အ
ခါ သူတို့ အားလုံး အံ့ဩဘနန်းဖြစ်သွားကြတယ်။

အလုပ်သမတွေဟာ မခင်ဝင်းခေါ်ဆောင်ရာ နောက်လိုက်ရင်း ရှေး
ဟောင်းပြတိုက်ကြီးထဲ ရောက်နေသလို ခံစားနေကြရတယ်။

အဲဒီခံစားမှုနဲ့ အတူ ခြောက်ကပ်တိတ်ဆိတ်လွန်းတဲ့ အိမ်မည်းကြီးရဲ့

အတွင်းခန်းဘက်ရောက်တဲ့ အခါ ကျောစိမ့်သလို၊ ကြက်သီးထသလိုပါ ခံစားလိုက်ရတယ်။

အရိုးခေါင်းခွံတွေပေါ် ထွန်းညှိထားတဲ့ ဖယောင်းတိုင်ကြီးတွေ အနက်ရောင်ပိတ်စ ခြုံလွှမ်းထားတဲ့ ခေါင်းတလားလို အရာတွေကြောင့် သူတို့ အားလုံးချောက်ချားနေကြတယ်။

လူယုံတော်မခင်ဝင်းက သူတို့ ကို ပွတ်လုံးတိုင်ကြီးတွေနဲ့ တန်ဆာဆင်ထားတဲ့ ကျွန်းလှေကားကြီးအတိုင်း ဆက်ခေါ်သွားတယ်။

အိမ်ကြီးရဲ့ အပေါ်ထပ်ရောက်တော့ သူတို့ အားလုံး ရင်သပ်ရှုမောဖြစ်သွားတယ်။ အပေါ်ထပ်တစ်ခုလုံး ငွေနဲ့ ပြုလုပ်ထားတဲ့ ကနုတ်ပန်းအိုးကြီးတွေ၊ ဖလားကြီးတွေ၊ ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့ပုံ ဖော်ထားတဲ့ ငွေကားချပ်ကြီးတွေကို နေရာလပ်မကျန်တွေ့လိုက်ရတယ်။

မဇူဟာ သိကြားနဲ့ အသူရာ စစ်ခင်းပုံကို ဖော်ကျူးထားတဲ့ ငွေကားချပ်ကြီးကို စိတ်ဝင်တစား ငေးကြည့်နေတယ်။

မခင်ဝင်းဟာ အခန်းတစ်ခုရှေ့ရောက်တော့ ကျွန်းတံခါးကြီးကို တွန်းဖွင့်လိုက်တယ်။

အခန်းထဲက ပျံ့လွင့်လာတဲ့ စိမ်းရွှင်ရွှင်အနံ့ကြီးကြောင့် သူတို့ အားလုံးနှာခေါင်းရှုံ့သွားကြတယ်။

ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေနဲ့ ပြည့်နှက်နေတဲ့ အိပ်ခန်းကျယ်ကြီးတစ်ခု။

မခင်ဝင်းဟာ အနက်ရောင်ကန့်လန့်ကားကြီးအနီး လျှောက်သွားပြီး

...

“ငွေပန်းထိမ်အိမ်ကြီးမှာ ပညာသင်ကြားနေတဲ့ မိန်းကလေးတွေ အားလုံး ရောက်ပါပြီ ဆရာမကြီး”လို့ ဦးညွတ်အရိုအသေပြုရင်း ပြောလို

က်တယ်။

မခင်ဝင်းက သူတို့ အားလုံးကို ကြမ်းပေါ်ပုဆစ်တုပ်ထိုင်ခိုင်းတယ်။

သူတို့ အားလုံး ပုဆစ်တုပ်ထိုင်ရင်း အနက်ရောင်ကန့်လန့်ကာကြီးကို ငေးကြည့်နေမိတယ်။

ဒီအချိန်မှာ ပဲ ...

“ကလေးတို့ အားလုံးဟာ ငွေပန်းထိမ်ပညာရပ်ကို စိတ်ဝင်စားလို့ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်ကနေ ငွေပန်းထိမ်အိမ်ကြီးဆီကို ရောက်လာကြတယ် ၊ ပညာသင်ကာလ တစ်လျှောက်လုံး ပန်းပဲဖိုကြီးဆီက သင်ကြားမှုတွေ အများကြီးပေးခဲ့တယ်၊ တူတွေ ဆောက်တွေကိုင်ပြီး မီးဖိုကြီးတွေနားမှ ပန်းမပန် နံ့သာမခြယ်နိုင်အောင် ပင်ပန်းခဲ့ကြတယ်၊ ကလေးတို့ အားလုံး ပညာသင်ခဲ့တဲ့ အချိန်တွေ အများကြီးကုန်ဆုံးခဲ့တယ်၊ ဒီနေ့မှာ အားလုံးဟာ မိမိကိုယ်ကို ပြန်သုံးသပ်သင့်နေပြီ ...

ငါဟာ ဘယ်လောက်ထိ ငွေပန်းထိမ်ပညာရပ်ကို တတ်မြောက်ခဲ့သလဲဆိုတာ သူများကို လက်ညှိုးထိုးဝေဖန်တာထက် မိမိကိုယ်ကိုမြင်အောင် ကြည့်တတ်ရမယ်၊ လူဟာ မြေကြီးပေါ်ရပ်တည်နေသရွေ့ မေးခွန်းတွေအများကြီး မေးတတ်ရမယ်၊ ဆရာမကြီးဟာ ကျန်းမာရေး အခြေအနေကြောင့် ကလေးတို့ အားလုံးကို ကိုယ်ဖိရင်ဖိ သင်ကြားမပေးနိုင်ခဲ့ဘူး ။ အဲဒီအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတယ် ...

အခုအချိန်ဟာ ဆရာမကြီးရဲ့ နောက်ဆုံးနေဝင်ချိန်သာ ဖြစ်တယ်၊ လူတစ်ယောက်ဟာ နေဝင်ချိန်ရောက်တော့ရော ဘာများ သယ်သွားနိုင်လို့ လဲ၊ ကိုယ်ပေါ်လွှမ်းထားတဲ့ အဝတ်တစ်ထည်ကလွဲရင် ဘာမှ မပါနိုင်ပါဘူး ...၊

ဒါကြောင့်ဆရာမကြီးက တတ်ကျွမ်းတဲ့ ငွေပန်းထိမ် ပညာရပ်ကိုလူ
ယုံတော် မခင်ဝင်းကတစ်ဆင့် တပည့်တွေကို ဆရာစားမချန်ဘဲ သင်ပြ
မှုတွေပေးခဲ့တယ်။ ကလေးတို့ ဟာ မိန်းမတန်မဲ့ ပန်းပဲဖိုထဲမှာ ချွေးတ
လုံးလုံးနဲ့ အချိန်တွေရင်းပြီး ပညာတွေသင်ကြားခဲ့ကြရတယ်။ အချိန်ကု
န်ရကျိနပ်အောင် ပညာကိုကျွမ်းကျင်သူအဆင့်ရောက်အောင်
သင်ကြားကြပါ။ ပစ္စည်းဥစ္စာဟာ ခိုးသားရန်ကြောင့် ကုန်ဆုံးနိုင်ပေမယ့်
ကိုယ်တတ်မြောက်ထားတဲ့ ပညာရပ်တစ်ခုဟာ ဘယ်သူမှ လုယူလို့ မရ
ပါဘူး ...။

ကလေးတို့ အားလုံးဘဝကို ငွေပန်းထိမ်ပညာနဲ့ ရပ်တည်ကြပါ။ ကို
ယ်တတ်ကျွမ်းတဲ့ ပညာရပ်ကို ဆရာစားမချန်ဘဲ ဝေငှကြပါ။ ဆရာဆို
တာ ပညာရပ်တစ်ခုကို ကျွမ်းကျင်တတ်မြောက်တဲ့ အဓိပ္ပာယ် သိမ်းဆ
ည်းထားသကွ၊ ကျွမ်းကျင်သူမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဝေငှနိုင်အောင်ကြိုးစားကြပါ
”

ကန့်လန့်ကာနောက်ကွယ်မှ အသံရပ်သွားတဲ့ အခါ အလုပ်သမားတွေ
ဟာ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်မိပြီး ရှက်ရွံ့နေကြတယ်။

သူတို့ အားလုံး ငွေပန်းထိမ်အိမ်ကြီးမှာ တစ်ယောက်နဲ့
တစ်ယောက်ငြင်းခုန်၊ စောင်းမြောင်းရင်း အချိန်တွေကုန်ဆုံးခဲ့ကြတာ မ
ဟုတ်လား။

ယုတ်စွအဆုံး ...

ဒီနေ့ည ဆရာမကြီးရဲ့ ခေါ်ယူမှုမှာ တောင်
ထင်ကြေးအမျိုးမျိုးပေးပြီး ငြင်းခုန်ခဲ့မိကြတယ်။

ဒါကြောင့် သူတို့ အားလုံး မျက်လွှာချ ခေါင်းငုံ့ရင်းဆရာမကြီးရဲ့ အ
သံကိုနားစွင့်မိတယ်။

ဒီအချိန်မှာ ပဲ ကန့်လန့်ကာနောက်ကွယ်ကနေ ချောင်းအဆက်မပြတ်ဆိုသံကြားရတယ်။

လူယုံတော်မခင်ဝင်းနဲ့ အဝယ်တော်မိတုတ်ဟာ ခေါင်းရင်းဘက် ကန့်လန့်ကာစကို အသာဟပြီး အထဲဝင်သွားကြတယ်။

အလုပ်သမားအားလုံး အနက်ရောင်ကန့်လန့်ကာ နောက်ကွယ်ကနေ သြဝါဒချွေတဲ့ ဆရာမကြီးဒေါ်ငွေသင်ကို တွေးမရအောင်ဖြစ်နေကြတယ်

။

★